

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Luďkem Chvostou
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **I. K. [redacted]** narozený **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Kadlecem,
advokátem se sídlem Lucemburská 1569/47, Praha 3

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra,

takto:

- I. Žaloba, aby soud rozhodl tak, že Výroky I., III. rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, evidenční číslo **[redacted]** ve znění rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 25. 9. 2017 evidenční číslo **[redacted]** se v plném rozsahu nahrazují tak, že návrh navrhovatele **I. K. [redacted]** narozeného **[redacted]** bytem **[redacted]** ze dne 20. 4. 2016, **SE ZAMÍTA.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 69 845 Kč k rukám právního zástupce žalovaného, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu domáhala nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra s tím, že dne 20. 4. 2016 žalovaný podal proti žalobkyni u Finančního arbitra návrh, jímž se domáhal určení, že smlouva mezi žalobkyní a žalovaným o stavebním spoření č. ██████████ ze dne 3. 12. 1999 trvá i přes skutečnost, že cílová částka sjednaná ve smlouvě již byla dosažena a žalobkyně nadále nesouhlasí s jejím navyšováním. Arbitr nálezem ze dne 10. 7. 2017, ev. č. ██████████ vyhověl a určil, že smlouva trvá. Proti němu žalobkyně podala námitky, o nichž arbitr rozhodl dne 25. 9. 2017 rozhodnutím ev. č. ██████████ kterým nález změnil tak, že určovací výrok nahradil uložením povinnosti žalobkyně do 30 dnů od právní moci obnovit a vést účet stavebního spoření žalovaného a uvést jej do stavu, v jakém by byl, kdyby byl býval nebyl po dosažení cílové částky uzavřen a smlouva byla vypořádána. Zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, doživotní stavební spoření. Nález i rozhodnutí o námitkách jsou výsledkem nesprávného posouzení ze strany arbitra s tím, že zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, doživotní stavební spoření. Právě takový absurdní důsledek by totiž nastával, byly-li by aprobovány názory o nefunkčnosti institutu zániku smlouvy o stavebním spoření dosažením jejího účelu v podobě cílové částky anebo o nemožnosti žalobkyně dalšímu navyšování cílové částky se svým nesouhlasem zabránit. Co se týká jednotlivé argumentace, žalobkyně uvádí argument ad absurdum, kdy je nepochybně absurdní výklad ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, který by jedné smluvní straně - žalovanému - dával právo do nekonečna, resp. doživotně oddalovat účelu jeho stavebního spoření v podobě naspoření sjednané cílové částky a v mezidobí naspořit neomezeně vysokou částku. K takovému následku by totiž nevyhnutelně vedla interpretace, že možnost navyšování cílové částky dle čl. 9 odst. 7 VOP není podmíněn ani omezen žalobkyniným souhlasem. Validnost argumentu ad absurdum podtrhuje i sám arbitr, a to hned dvojnásobným způsobem: (i) Svou reakcí na námitku nepřipustnosti časové a objemové neomezenosti spoření vyplývajících z jeho závěrů, která je natolik nesmyslná, že snad ani nemůže být míněna vážně. Arbitr totiž žalobkyni poučil, že jí namítané následky nehrozí, neboť žádný z účastníků stavebního spoření nežije věčně, a i kdyby, tak nemá neomezené množství finančních prostředků. Absurdní je i další arbitrovův vývod, a sice že smlouva o stavebním spoření by dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP měla zanikat nikoli před spořením, nýbrž pouze na halěr přesným dospořením. Arbitr dokonce navrhuje, aby strany na tomto dospoření spolupracovaly. Nevysvětluje však již, jak by si takovou spolupráci představoval. Ještě podivnější je podkladová arbitrova právní úvaha, že by k zániku smlouvy dosažením účelu mělo docházet právě a jen v případě přesného naspoření cílové částky, a nikoli v případech, že předmětnou transakcí dojde rovnou k jejímu přespoření, byť o jediný halěr. Kromě absurdnosti a v obecně právním slova smyslu se jedná o nepřipustný výklad i z hlediska bankovní regulatoriky. Stavební spořitelna je totiž bankou a podléhá bankovní regulaci. Stejně jako žádná banka se nesmí zavázat k poskytnutí úvěru ani k přijetí vkladu v neomezené výši, tak ani žádná stavební spořitelna nesmí jakémukoli klientovi dát blanco souhlas s přijetím jeho vkladu v jakékoli výši. Tím spíše ne, že se jedná o smluvní vztah vzniklý za zcela jiných tržních okolností a že parametry úročení prostředků na účet stavebního spoření jsou pro klienta několikanásobně výhodnější. Nemožnost vkládat osud smlouvy o stavebním spoření výhradně do rukou jedné strany žalovaného a přiznat mu právo pokračovat ve spoření neurčitě dlouho opakovaným navyšováním cílové částky bez ohledu na případný nesouhlas stavební spořitelny, vyplývá i ze skutečnosti, že smlouva o stavebním spoření je smlouvou na dobu určitou. K tomu žalobkyně odkazuje na následující soudní rozhodovací praxi, která pro tento závěr vyplývá z ustanovení smlouvy včetně čl. 1 odst. 1 a 2 VOP, kdy smlouva je uzavřena na určitou cílovou částku. Skutečnost, že se jedná o smlouvu na dobu určitou, je dána vymezením jejího účelu, kdy primárním účelem stavebního spoření je zamýšleným

zákonodárcem naspoření finančních prostředků na krytí potřeby bydlení. Ve skutečnosti ovšem stavební spoření je jeho účastníky často využíváno i k neúčelovému spoření, což je v pořádku, nejedná-li se z jejich strany o zneužití. Toto bylo reflektováno i důvodovou zprávou k zákonu č. 423/2003. Z důvodu omezení stavebního spoření pro klienty, kteří nehodlají využít úvěru ze stavebního spoření a systém stavebního spoření zneužívají jako výhodnou formu spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, se navrhuje možnost, aby stavební spořitelny mohly v přesně vymezeném případě jednostranně změnit úrokovou sazbu z vkladu uvedenou ve smlouvě o stavebním spoření. Stavební spořitelna musí především hlídat a vyvažovat poměr prostředků zhodnocovaných na vkladech a poskytnutých formou úvěru. Pro vyváženost uvedeného poměru je rozhodující především porovnání objemu úvěrů a výše úrokových sazeb vkladů a úvěrů. Odkazuje na metodu systematickou výkladu čl. 9 odst. 1 a odst. 7 VOP. Kdyby totiž měl platit výklad žalovaného arbitra ohledně nárokovosti navyšování cílové částky dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP, pak by tím bylo zcela vyprázdněno ust. čl. 9 odst. 1 VOP, které navýšení cílové částky podmiňuje písemným ujednáním, a logicky i žalobkyniným souhlasem. Dále odkazuje i na interpretaci ust. čl. 9 odst. 7 VOP z hlediska obecné výrokové logiky a sémantiky. Zásadně žalovaným arbitrem zcela opomíjenou skutečností je, že ust. čl. 9 odst. 7 VOP neobsahuje ani jednu zmínku o jakékoli žalobkynině povinnosti. Naopak účastník žalovaný v něm dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, jedná se o jeho, tj. žalovaného, povinnost, nikoli o povinnost žalobkyně. Už jen to, že žalovaný předmětný souhlas dává, svědčí o tom, že jím odsouhlasovaný postup žalobkyně logicky nemůže být zároveň její povinností. Kdyby tomu tak bylo, tak by souhlas udělovaný jednou stranou smlouvy s tím, že její druhá strana plnila své smluvní povinnosti, byl zcela nadbytečný, neboť by touto logikou každá smlouva musela vedle sjednání povinností smluvních stran zrcadlově obsahovat také stejný výčet souhlasů s jejich plněním ze strany druhé. Co se týká účelu čl. 9 odst. 7 VOP, tento nepředstavuje poukaz účastníkům spoření na neomezenou konzumaci žalobkyniných služeb, přesto však jde o ustanovení ve prospěch účastníků spoření v minulosti hodně využívané právě i žalovaným. Jeho účel a využití je v podstatě dvojjediné, řešit situaci přesázení dosavadní cílové částky, která může nastat buď přespořením cílové částky nezamýšlené, k čemuž dojde nepozorností účastníka spoření, nebo připsáním úroků či státní podpory, nebo přespořením cílové částky zamýšlené, kdy se jedná o situaci klientů, kteří na svůj účet stavebního spoření opakovaně zasílají další prostředky při vědomí, že jimi cílovou částku přesáhnou. Zatímco v případě přespoření nezamýšleného se typicky jedná o částku vzhledem k zůstatku účtu stavebního spoření zanedbatelné, v druhém případě naopak a často bývají tyto částky mnohonásobně vyšší. Nebýt ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, nastával by v popsáných situacích problém, jak s částkou přesahující dosavadní cílovou částku naložit, za přespořenou částku vtáhnout do rámce stavebního spoření následným postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP, nebo zda ji vypořádat v režimu bezdůvodného obohacení. První postup by byl problematický, a to právě s ohledem na to, že v mezidobí došlo k zániku smlouvy dosažením jejího účelu. Díky existenci ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP lze popsané situace řešit jednoduše a flexibilně bez nutnosti předchozích či následných zvláštních ujednání. Navyšování článku 9 odst. 7 VOP je tak sice prováděno automaticky, avšak jen co do formy, v žádném případě však nikoli ve smyslu bez dalšího, respektive bez ohledu na souhlas či nesouhlas stavební spořitelny. Chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, měl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby s žalobkyní uzavřel závaznou dohodu postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP. Za příslušnou úhradu by tak získal jistotu, že uvedenou částku může naspořit.

2. Žalovaný k věci uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neztotožňuje se s právním názorem žalobkyně, že smlouva o stavebním spoření č. [REDAKCE] ze dne 3. 12. 1999 byla ukončena, smlouva je nadále platná. Uvedl, že ze smlouvy ani všeobecných obchodních podmínek nevyplývá, že by smlouva měla být přespořením cílové částky ukončena. Dále uvádí, že čl. 9 odst. 7 věty druhé VOP stanoví, že přespořování cílové částky není přípustné, avšak hned v téže větě je zároveň stanoveno, že v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím,

že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisícikoruny nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku. Jedná se o automatický mechanismus navyšování cílové částky. Smlouva, VOP ani žádný právní předpis neobsahují žádné ustanovení, které by opravňovalo žalobkyni smlouvu z důvodu přespoření cílové částky jednostranným právním jednáním vypovědět či jinak ukončit, prohlásit za ukončenou či přestat plnit své povinnosti ze smlouvy. Dále uvádí, že automatické navýšení cílové částky nemělo být jakkoli vázáno na souhlas či jiný projev vůle žalobkyně. Dále chybí vyjádření jakékoli možnosti uvážení pro žalobkyni – sloveso ve 3. osobě oznamovacího způsobu je v právních textech v českém jazyce používáno právě jako jeden ze způsobů vyjádření povinnosti. V tomto případě k vyjádření povinnosti žalobkyně považovat přespořenou částku za novou cílovou částku. V tomto odkazuje na ust. § 2396, 2398, 2399 nového občanského zákoníku a další. Dále odkazuje na ust. § 557 NOZ per analogiam. Dále uvádí, že snaží-li se žalobkyně v bodu 2 odst. 7 žaloby argumentovat tím, že pokud účastník dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, nemůže být údajně takový odsouhlasovaný postup zároveň její povinností. I tuto její argumentaci je třeba důrazně odmítnout. Tato argumentace žalobkyně postrádá jakoukoli logiku, neboť to, že jedna smluvní strana uděluje druhé smluvní straně souhlas k nějakému jednání, je zcela nezávislé na tom, zda smluvní strana, které je takový souhlas udělován, má či nemá povinnost takovým odsouhlasovaným způsobem jednat. Rovněž je nutné odmítnout argumentaci žalobkyně obecnými ustanoveními čl. 1 a čl. 2 VOP, když tyto obsahují pouze závazek účastníka spořit dohodnutou částku. Nijak z něj nevyplývá, že by účastník byl povinen spořit právě jen dohodnutou částku. K poměru čl. 9 odst. 1 VOP z ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP potom uvádí, že pakliže žalobkyně tento poměr shledává tak, že pokud je ke zvýšení cílové částky na základě písemné žádosti účastníka podle čl. 9 odst. 1 VOP třeba souhlasného projevu vůle žalobkyně, pak je takového souhlasného projevu žalobkyně nutné i dle čl. 9 odst. 7 VOP. S tímto nelze souhlasit. Je tomu právě naopak. Ze systematického výkladu je zjevné, že se jedná o dvě na sobě zcela nezávislá ustanovení a o dva na sobě zcela nezávislé způsoby změny cílové částky. Jsou si co do formy rovnocenná. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že by pro navyšování cílové částky postupem podle čl. 9 odst. 7 VOP bylo zapotřebí jejího souhlasu či jiný její projev vůle. Nutnost takového souhlasu ani jiného projevu vůle ze smlouvy z VOP ani jiného právního předpisu nevyplývá. Stejně tak nelze přisvědčit žalobkyni ani v tom, že by přespořením cílové částky měla smlouva skončit či že by v důsledku přespoření cílové částky žalobkyně mohla přestat plnit své povinnosti ze smlouvy. Ani skutečnost, že plnění smlouvy údajně přistoupit pro žalobkyni ekonomicky výhodné nezakládá jakýkoli právní důvod pro ukončení či zánik smlouvy či povinnosti z ní. Žalobkyně jako podnikatel musí nést sama podnikatelské riziko. Pakliže žalobkyně argumentuje tím, že dle § 12 odst. 1 zákona o bankách, je povinna při výkonu své činnosti postupovat obezřetně, zejména provádět obchody způsobem, který neohrožuje její bezpečnost a stabilitu, ve veřejnoprávní rovině s tímto lze souhlasit. Nelze však souhlasit s argumentací, kterou z toho žalobkyně v rubrikované věci dovozuje. Z dodržování veřejnoprávních předpisů a povinností je vůči orgánům dohledu odpovědná sama žalobkyně, nikoli její klienti. Je nesprávná i argumentace dle ust. § 603 NOZ, neboť novým občanským zákoníkem se uvedená smlouva neřídí, a to s ohledem na ust. § 3028 odst. 1 a 3 NOZ ve spojení s ust. 3081 NOZ.

3. Finanční arbitř odkázal na svá rozhodnutí.
4. Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 C 240/2017-491, nahradil výroky I. a III. rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, evidenční číslo [REDAKCE], ve znění rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 25. 9. 2017, evidenční číslo [REDAKCE], tak, že návrh [REDAKCE] I. [REDAKCE] K [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] bytem [REDAKCE], ze dne 20. 4. 2016 se zamítá, a rozhodl o nákladech řízení. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 131/2019-645, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

K dovolání Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 18.12.2019 čj. 33 Cdo 3903/2019 – 812 rozhodl tak, že Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 131/2019-645, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 10. 2018, č. j. 15 C 240/2017-491, se ruší a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Rozhodnutí odůvodnil tak, že Podle ustanovení § 3028 odst. 3, věty první, o. z. se řídí – není-li dále stanoveno jinak – jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Protože smlouva o stavebním spoření z 3. 12. 1999 založila závazkový právní vztah účastníků před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., je rozhodující úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Nejvyšší soud se předestřenou otázkou v obdobných skutkových souvislostech (a ve sporech s toutéž žalobkyní) zabýval již v rozhodnutích ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2367/2018, a ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2986/2018 (na něž upozorňuje dovolatel) a též v rozsudku ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2013/2018. Zde přijal a odůvodnil závěr, že „způsoby, jimiž zaniknou subjektivní práva a povinnosti tvořící obsah právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření, vyplývají ze smluvních ujednání a ze všeobecných obchodních podmínek. Pro odpověď na otázku, zda zanik nastává okamžikem, kdy účastník spořením dosáhl cílovou částku, tj. uplynutím doby ve smyslu § 578 obč. zák., je rozhodující výklad oddílu IV čl. 9 odst. 7 ve spojení s dalšími ustanoveními VOP (§ 35 odst. 2 obč. zák.)... ujednání o „automatickém“ navýšování cílové částky pokračujícím spořením účastníka stavebního spoření a přijímáním jeho plateb stavební spořitelnou na účet stavebního spoření, jež nepopírá účel smlouvy o stavebním spoření, vylučuje úvahu o omezení trvání právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ve smyslu § 578 obč. zák.“. Začátek a konec doby spoření stanovily všeobecné obchodní podmínky ve shodě s tím, co vyplývá z § 5 odst. 14 zákona č. 96/1993 Sb. [„...začíná dnem uzavření smlouvy a končí vyplacením vkladů účastníka, státní podpory a úroků z nich nebo poskytnutím úvěru (tj. dnem uzavření úvěrové smlouvy) nebo zanikem právnické osoby jako účastníka“]. Nejvyšší soud nemá důvod odchylovat se od uvedených závěrů, z čehož vyplývá, že odvolací soud posoudil otázku trvání právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření nesprávně.

5. Soud má za prokázaný průběh řízení před Finančním arbitrem ze spisu [redacted], a z jemu předložených a soudem u jednání provedených důkazů za prokázané že, byl podán návrh na zahájení řízení před Finančním arbitrem sp. zn. [redacted] doručený dne 20. 4. 2016, ve kterém se současný žalovaný domáhá právě výroku o dalším trvání smlouvy o stavebním spoření. Z přijetí návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření č. [redacted], má sodu za prokázané uzavření smlouvy s cílovou částkou 125 000 Kč, s datem uzavření smlouvy 3. 12. 1999. Z nesouhlasu s ukončením smlouvy o stavebním spoření má soud za prokázané, že tento byl, zasláný ze strany současného žalovaného současnému žalobci, stejně tak stanovisko k oznámení ukončení smlouvy ze dne 18. 4. 2016. Znění čl. 9.1 a 9.7 má soud za prokázané z Všeobecných obchodních podmínek stavebního spoření. Co se týká samotného řízení před Finančním arbitrem soud jeho zahájení má za prokázané z oznámení o zahájení řízení, s tím že byla žalovanému zaslána výzva k odstranění nedostatků ze dne 2. 5. 2016. Finanční arbitr potom oznamuje zahájení řízení, dává současnému žalobci možnost vyjádření se k obžalobě. Z listinného prohlášení navrhovatele k [redacted], má soud za prokázané, že [redacted] K [redacted] prohlašuje, že neuzavřel žádné dodatky ke smlouvě ani k VOP, přikládá požadovaný návrh smlouvy a podobně, k tomuto právě potom návrh na uzavření smlouvy o stavebním spoření pro účastníka na čl. 5.4 č. smlouvy [redacted]. Z korespondence vedené mezi Všeobecnou stavební spořitelnou a žalovaným ze dne 4. 12. 1999 má soud za prokázané informace týkající se právě trvání uvedené smlouvy, včetně nesouhlasu s dopisem “ udělte správné rozhodnutí“, ze strany současného žalovaného vůči současnému žalobci ze dne 14. 3. 2013. Následuje oznámení ukončení smlouvy ze dne Oznámení o ukončení smlouvy o stavebním spoření ze dne 15. 5. 2015 od současného žalobce vůči současnému žalovanému včetně korespondence 18. 4. 2016 a 4. 8. 2015 a 29. 6.

2015, 28. 5. 2015. Přípis ze strany současného žalovaného vůči současnému žalobce, kterého má soud za prokázaný nesouhlas s ukončením smlouvy o stavebním spoření. Výzva k nápravě a pokračování stavebního spoření až do řádného ukončení smlouvy. Následuje nálezný finančního arbitra [REDAKCE] ze dne 10. 7. 2017 který nabyt právní moci dne 9. 10. 2017, námitky Modré pyramidy stavební spořitelny proti nálezu, dále výzva k vyjádření se k námitkám adresovaná současnému žalovanému, rozhodnutí o námitkách ze dne 25. 9. 2017.

6. Spornou skutečností byl právní výklad u ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky.
7. Podle § 1 zákona č. 96/1993 Sb., je stavební spoření je účelové spoření spočívající v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření, v poskytování příspěvku fyzickým osobám, (dále jen státní podpora) účastníkům stavebního spoření.
8. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., osoba, která uzavře se stavební spořitelnou smlouvu o stavebním spoření, se stává účastníkem. Účastník se ve smlouvě zejména zaváže ukládat u stavební spořitelny vklady ve smluvené výši. Podle odst. 10 téhož zákonného ustanovení doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí dnem uzavření smlouvy o úvěru ze stavebního spoření, nejdříve však uplynutím čekací doby podle odstavce 4, nebo vyplacením zůstatku účtu stavebního spoření účastníka, nejpozději však dnem ukončení smlouvy, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka. Podle odst. 9 téhož zákonného ustanovení cílová částka se rovná součtu vkladů, státní podpory, úvěru ze stavebního spoření a úroků z vkladů a státní podpory, po odečtení daně z příjmů z těchto úroků. Uspořená částka se rovná součtu vkladů, úroků z vkladů a úroků z připsaných záloh státní podpory, snížená o daň z příjmů z těchto úroků a o úhrady účtované stavební spořitelnou. Uspořenou částku nelze v době spoření převést na jinou osobu, lze ji však použít k zajištění pohledávek poskytovatele stavebního spoření z úvěru, který poskytovatel stavebního spoření poskytl podle odstavce 2 nebo 5. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení má účastník právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb po splnění podmínek tohoto zákona, stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách, zejména po splnění předpokladů zajištění jeho návratnosti. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení, délka čekací doby na poskytnutí peněžních prostředků z úvěru ze stavebního spoření nesmí být kratší než je 24 měsíců od počátku doby spoření a závisí na podmínkách stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení stavební spořitelna může poskytnout účastníkovi úvěr do výše cílové částky, který slouží k úhradě nákladů na řešení bytových potřeb i v případě, kdy účastník nemá ještě nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření.
9. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., stavební spořitelna je povinna vypracovat Všeobecné obchodní podmínky. Všeobecné obchodní podmínky podléhají schválení Ministerstvem financí. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení, Všeobecné obchodní podmínky musí obsahovat nejméně tyto údaje: a) podmínky uzavírání smluv a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování, za b) podmínky a předpoklady pro získání úvěru ze stavebního spoření, za c) podmínky uzavírání smluv o úvěru ze stavebního spoření a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování a za d) postup při zániku stavební spořitelny nebo při odnětí bankovní licence.
10. Podle § 603 zák. č. 89/2012 Sb. práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.

11. Podle čl. 9 odst. 1 VOP Na písemnou žádost účastníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření. Úhradu ve výši 1% z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka. Datum uzavření smlouvy se nezmění.
12. Podle čl. 9 odst. 7 VOP přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou cílovou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (odst. 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna účtuje k tíži účtu účastníka.
13. Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci: Žalobce uzavřel se žalovanou 1 smlouvu o stavebním spoření s cílovou částkou 300.000,-Kč, žalovaná dopisem oznámila žalobci ukončení smlouvy o stavebním spoření s ohledem na dosažení cílové částky, resp. jejího překročení s tím, že žalovaná nesouhlasí, aby cílová částka byla navýšena, přičemž žádný úvěr již nemůže být na základě smlouvy poskytnut, jelikož bylo dosaženo účelu smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 občanského zákoníku.
14. Podle článku 7 bodu 5 Všeobecných obchodních podmínek stavebního spoření Modré pyramidy stavební spořitelna, a.s., může stavební spořitelna v případě, že účastník po splnění podmínek stanovených stavební spořitelnou pro poskytnutí přiděleného úvěru ve VOP nabídku na poskytnutí přiděleného úvěru nepřijme a ode dne uzavření smlouvy uplyne nejméně 6 let, jednostranně a i opakovaně změnit úrokovou sazbu z vkladů uvedenou ve smlouvě, případně smlouvu vypovědět. Úroková sazba z vkladů může být za výše uvedených podmínek změněna na aktuální depozitní sazbu uvedenou v Přehledu úrokových sazeb. Depozitní sazbu je stavební spořitelna oprávněna změnit v závislosti na vývoji sazeb na finančním trhu. V závěru všeobecných obchodních podmínek je uvedeno, že byly schváleny Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 6.2.2006, č.j. 905/19621/2006.
15. Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle třetího odstavce téhož ustanovení není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadním právním předpisy.
16. Podle § 3030 o. z. i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.
17. Podle § 37 odst. 1 obč. zák. právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.
18. Podle § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

19. V předmětném případě byl právní vztah mezi žalobcem a navrhovatelem založen uzavřením smlouvy o stavebním spoření č. [REDAKCE], a soud tak má za prokázané uzavření smlouvy s cílovou částkou 125 000 Kč, s datem uzavření smlouvy 3. 12. 1999 a tento vztah se řídí proto zákonem č. 96/1993 Sb. ve znění účinném do 31.12.2003, nestanoví-li přechodná ustanovení novel zák. č. 96/1993 Sb. jinak. Podle ustanovení § 3028 odst. 3, věty první, o. z. se řídí – není-li dále stanoveno jinak – jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Protože smlouva o stavebním spoření z 3. 12. 1999 založila závazkový právní vztah účastníků před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., je rozhodující úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Tento soud, stejně jako Nejvyšší soud ČR odkazuje na judikaturu a to rozhodnutí ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2367/2018, a ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2986/2018 a ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2013/2018. Nejvyšší soud ČR v nich přijal a odůvodnil závěr, že „způsob, jimiž zaniknou subjektivní práva a povinnosti tvořící obsah právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření, vyplývají ze smluvních ujednání a ze všeobecných obchodních podmínek. Pro odpověď na otázku, zda zánik nastává okamžikem, kdy účastník spořením dosáhl cílovou částku, tj. uplynutím doby ve smyslu § 578 obč. zák., je rozhodující výklad oddílu IV čl. 9 odst. 7 ve spojení s dalšími ustanoveními VOP (§ 35 odst. 2 obč. zák.)... ujednání o „automatickém“ navyšování cílové částky pokračujícím spořením účastníka stavebního spoření a přijímáním jeho plateb stavební spořitelnou na účet stavebního spoření, jež nepopírá účel smlouvy o stavebním spoření, vylučuje úvahu o omezení trvání právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ve smyslu § 578 obč. zák.“. Začátek a konec doby spoření stanovily všeobecné obchodní podmínky ve shodě s tím, co vyplývá z § 5 odst. 14 zákona č. 96/1993 Sb. [„...začíná dnem uzavření smlouvy a končí vyplacením vkladů účastníka, státní podpory a úroků z nich nebo poskytnutím úvěru (tj. dnem uzavření úvěrové smlouvy) nebo zánikem právnické osoby jako účastníka“]. Protože Finanční arbitr se v rozhodnutí o námitkách velmi podrobně a především příležitostně vypořádal s veškerými relevantními námitkami žalobce, jež se znovu opakují v podané žalobě, dovoluje si soud dále pro stručnost odkázat na toto rozhodnutí Finančního arbitra, s nímž se ztotožňuje. Soud se přitom ztotožňuje i se shora uvedenými rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR i s důvody, pro něž Finanční arbitr dovedl neplatnost jednostranného ukončení trvání smlouvy o stavebním spoření. Není-li jinak sjednán konec doby spoření, nastává zánik smluvního vztahu vyplacením cílové částky, státní podpory a úroků z nich, nikoliv naspořením sjednané cílové částky, jak toto uvádí i Nejvyšší soud ČR. Soud dospěl k závěru, že je tomu i tak v předmětném případě. Smluvní vztah končí vyplacením naspořené částky, nikoliv dosažením cílové částky. K platnému ukončení ani zániku předmětné smlouvy s Žalovaným (dále jen „Smlouva“) ani práv a povinností z ní nedošlo. Soud toto dovozuje z jazykového i systematického výkladu ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, které zcela jednoznačně zakotvuje automatický mechanismus navyšování cílové částky nezávislý na vůli Žalobkyně. Smlouva je nadále platná a účinná a Žalobkyně je povinna nadále plnit své závazky ze Smlouvy. Smlouva v tomto směru stanoví, že stav přespoření, byť sám o sobě nepřipustný, bude automaticky bez dalšího napraven tím, že dojde ze strany Žalobkyně k automatickému navýšení cílové částky, přičemž účastník spoření s tímto mechanismem již předem uděluje svůj výslovný souhlas. Smlouva, VOP ani žádný právní předpis neobsahují žádné ustanovení, které by opravňovalo Žalobkyni Smlouvu z důvodu přespoření cílové částky jednostranným právním jednáním vypovědět či jinak ukončit, prohlásit za ukončenou či přestat plnit své povinnosti ze Smlouvy. Čl. 10 odst. 1 VOP stanoví, že „stavební spořitelna) může Smlouvu vypovědět jen z důvodů uvedených v těchto VOP,“ přičemž přespoření cílové částky není mezi těmito důvody. K navýšení cílové částky v důsledku přespoření dochází automaticky, tj. nezávisle na vůli smluvních stran. K přespoření a aplikaci čl. 9 odst. 7 VOP docházelo soustavně po několik let. Ke vztahu ust. čl. 9 odst. 1 VOP s ustanovením čl. 9 odst. 7 VOP soud uvádí, že se jedná o dvě na sobě zcela nezávislá ustanovení, a o dva na sobě zcela nezávislé způsoby změny cílové částky. Ustanovení čl. 9 odst. 1 VOP a čl. 9 odst. 7 VOP jsou

si i co do jejich formy rovnocenná (odstavce), žádné z nich nijak neodkazuje na druhé. Nejde v žádném případě hovořit o „vyprázdňení“ ustanovení čl. 9 odst. 1 VOP. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že podléhá bankovní regulaci podle zákona o bankách a má povinnost řídit, vyhodnocovat a omezovat rizika, která podstupuje. Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o bankách je např. Žalobkyně povinna při výkonu své činnosti postupovat obezřetně, zejména provádět obchody způsobem, který neohrožuje její bezpečnost a stabilitu. Za dodržování předpisů je vůči orgánům dohledu odpovědná sama Žalobkyně, nikoliv její klienti. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že Finanční arbitr v daném případě o sporu rozhodl správně a proto žalobu ve smyslu § 250i o. s. ř. zamítl. Stejně tak se soud neztotožnil ani s poukazem žalobcem na skutečnost, že by uvedené přespořování bylo v rozporu s účelem uzavřené smlouvy. Soud vychází z názvu produktu jako stavební spoření. Byť žalobce kdysi zvolil cílovou částku v řádech statisíců korun, během času došlo ke skokovému navýšení cen nemovitostí. Ani namítané několikanásobné navýšení spořené částky, tak nemůže být vzhledem k současným cenám nemovitostí shledáno v rozporu s účelem smlouvy.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř. Žalovaný byl ve sporu úspěšný. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení. Ty se sestávají z tarifní hodnoty ve výši **50.000,- Kč** dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Odměna za jeden úkon právní služby dle § 7 advokátního tarifu činí **3.100,- Kč**. Právní zástupce žalobce ve věci učinil celkem 13 úkonů právní služby v odměně ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby. (převzetí a příprava zastoupení JUDr. Luciánem Staňkem, advokátem, podání ve věci samé ze dne 11. 9. 2018, podání ve věci samé ze dne 18. 9. 2018, podání ve věci samé ze dne 10. 10. 2018, účast na soudním jednání dne 11. 10. 2018, účast na soudním jednání dne 26. 10. 2018, odvolání ze dne 10. 1. 2019, účast na soudním jednání dne 16. 5. 2019, převzetí a příprava zastoupení JUDr. Jakubem Kadlecem, advokátem, poté, co předchozí právní zástupce pozastavil výkon advokacie, dovolání ze dne 5. 9. 2019, podání ve věci samé ze dne 4. 6. 2020, podání ve věci samé ze dne 17. 8. 2020, účast na soudním jednání dne 16. 10. 2020.) Za 13 úkonů právní služby náleží dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a k) advokátního tarifu plná sazba odměny. Odměna advokáta za tyto úkony tedy činí 40.300,- Kč (13*3.100,- Kč). Žalovanému nad rámec 13 shora uvedených úkonů náleží náhrada hotových výdajů za 1 další samostatně provedený úkon, a sice podání žalovaného ve věci samé ze dne 16. 1. 2018 (dle § 151 odst. 3 o.s.ř.) Uhrazený soudní poplatek za odvolání činil 2.000,- Kč dle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), za položku 22 odst. 1 písm. b) ve spojení s položkou 4 odst. 1 písm. c) příslušné přílohy. Uhrazený soudní poplatek za dovolání činil 14.000,- Kč dle zákona o soudních poplatcích za položku 23 odst. 1 písm. d) příslušné přílohy.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha dne 16. října 2020

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce